

Endavant

Número 33, octubre del 1994

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

EDITORIAL

Per Catalunya, idees noves

El dia 12 d'aquest mes d'octubre tindrà lloc al Palau de Congressos de Barcelona una Conferència nacional extraordinària del PSC, en la qual prendran part totes les persones que ocupen llocs de responsabilitat en la nostra organització i tots els càrrecs públics del partit. Atesa la particularitat d'aquesta reunió, potser val la pena d'explicar-la una mica.

En el setè congrés del PSC, celebrat el febrer últim a Sitges, es va aprovar una moció relativa al nomenament del candidat socialista a la presidència de la Generalitat per a les properes eleccions autonòmiques de 1996. Aquesta moció encomanava als òrgans de direcció del partit la convocatòria d'una Conferència nacional extraordinària.

Com a concreció d'aquest encàrrec, i a proposta de la comissió executiva, el consell nacional va creure que, com que es tractava de posar en marxa un procés amb l'objectiu

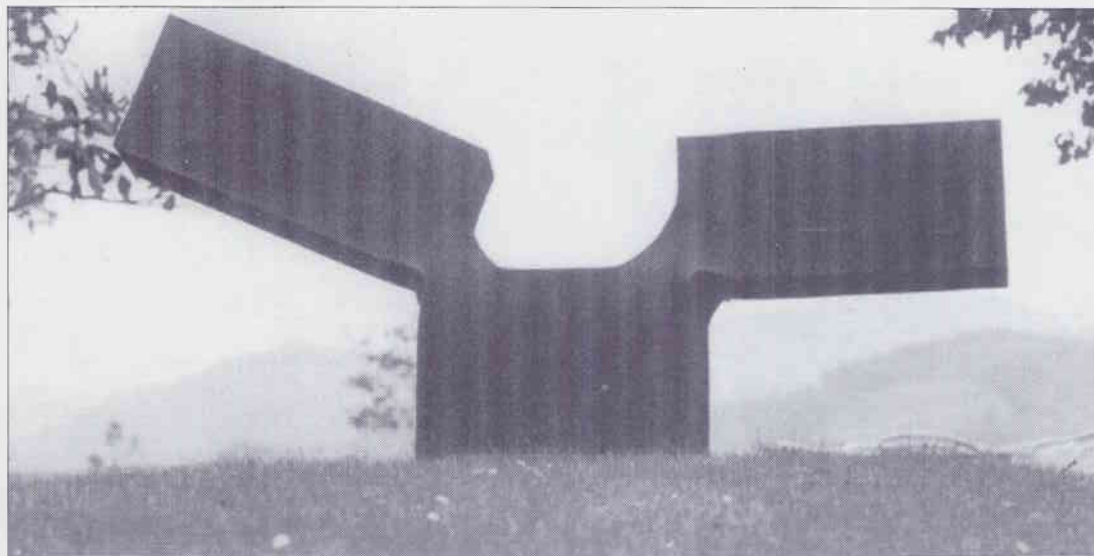
d'aglutinar les diverses persones i sectors de la societat catalana, el millor era desenvolupar la Conferència en tres etapes, la primera de les quals és precisament la que tindrà lloc el dia 12.

Així, doncs, aquesta primera sessió té per objectiu presentar i debatre un document de línies bàsiques d'una alternativa de progrés per a la Catalunya de 1996, tant pel que fa al contingut general del seu programa com pel que fa al procés públic de construcció d'una majoria de progrés en el país.

Es tracta, doncs, d'una iniciativa important, a partir de la qual arrencarà un ampli debat que s'estendrà per tot el conjunt de Catalunya, amb la voluntat d'implicar-hi el partit i tota la societat civil. Per això fem una crida expressa a la presència i participació activa dels companys i companyes convocats en aquesta primera sessió de la Conferència.

SUMARI

- 2-3 **Balanç d'un estiu de foc**
per Rosa Martí
-
- Política sectorial
- 4 **Per una política social**
per Judith Ibáñez
- 5 **Esport i socialisme:
amics per sempre**
per Josep Casajuana
- 6-7 **Arseni Gibert,
secretari d'acció sectorial**
entrevista de Xavier Sabater
-
- 8 **La política de sanitat**
per Eduard Spagnolo
-
- 9 **Veo-veo
Vergonya (Lajja)**
per Ma. Lluïsa Penelas
- Europa a l'abast de la mà
Parlament europeu
per Joan Cornet
-
- 10 **La igualtat entre homes i dones**
per Francesca Martín
-
- 11 **Temps de lectura**

Després del desastre

Balanç d'un estiu de foc

El bosc té un ritme de creixement i una maduració lenta: es necessiten anys per veure masses forestals mínimament consolidades. El temps del bosc no és un temps polític, i la política forestal no ajuda a guanyar eleccions. Un acord durable i estable pel bosc a Catalunya, segurament possibilitaria una política forestal correcta. Al nostre entendre, l'enfocament adequat del problema dels incendis consisteix en una política forestal que miri el bosc com un element viu i productiu i que eviti l'emmagatzament excessiu de biomassa, és a dir llenya, que el va convertint en una bomba cada vegada més carregada i fàcil de petar.

Diem tot això perquè l'experiència d'aquest estiu és dolorosa. El balanç dels incendis forestals aquest any és absolutament nefast. Hem vist com es perdien vides humanes, com morien caps de bestiar, com es cremaven cases, camps i boscos sense aturador. Sens dubte el que ha passat ens ha d'obligar a una reflexió serena i desapassionada per fer fonamentalment dues coses. En primer lloc, estudiar amb detall què ha passat i demanar responsabilitats polítiques a qui correspongui. Catalunya té un govern amb compe-

tència sobre la prevenció i extinció d'incendis des de fa molts anys i algú ha de donar la cara. En segon lloc, fer propostes que permetin corregir aquests contratemps.

Hi ha quatre conselleries que han d'explicar-se millor, encara que tot el govern ha viscut l'estiu amb el foc als talons. En primer lloc, la consellera de Governació ens ha d'il·lustrar sobre com és possible tanta descoordinació i tanta manca de sentit comú. Entre altres coses ens ha de dir com tenia organitzat el departament si va

haver d'aprofitar el 5 d'agost —entre la primera i segona tanda de grans incendis— per nomenar cinc caps de secció. S'ha oblidat de la recepta mínima: els boscos s'apa-guen al hivern. Tothom sap que els nomenaments es fan a principi de curs, no en època d'exàmens. Haurà d'explicar també el perquè del seu viatge a Alemanya, per exemple, i és que cap polític del sud de França no va allunyar-se de la feina ni un sol dia mentre el seu país estava en risc d'incendi.

La consellera s'hauria d'haver abstingut, també, de fer acusacions falses que poden crear malentesos, afirmant que aquesta desgràcia havia agafat desprevinguda l'oposició: potser a ella sí, però el cert és que, molt abans, el grup parlamentari socialista ja havia presentat dues proposicions d'lei demanant més mitjans i 1.000 milions de pessetes més per a millorar tant la previsió com

l'extinció. La veritat és que la política de prevenció es mesura amb dues xifres, el nombre d'incendis i el nombre d'hectàrees cremades. Aquest any tots dos números han estat fora de control i han fet aigües per tot arreu.

Per la seva banda, la consellera d'Agricultura, amb la seva política triomfalista i de pinzellades —exageradament conservacionista respecte al bosc—, vivia en un món idíl·lic pensant que les masses forestals contínues feien molt bonic, sense adonar-se que el que ens cal és un mosaic sobre el territori i bosses de massa forestal separades per camps de conreu o per vies de comunicació que facin de tallafocs. La seva opinió semblava considerar que el bosc s'ha de mantenir brut, i que tingui com més brolla millor —és a dir, com més dinamita millor—, oblidant que el bosc mediterrani sempre s'ha tallat i netejat per tal de rebaixar la seva capacitat combustible. El nostre bosc és un bosc amb vocació productivista i de mobilitat, bosc on sempre ha intervingut la mà de l'home. Dir això pot semblar poc mediambientalista, però és just al contrari perquè, si no actuem abans de l'incendi, allò que vindrà després serà el desert. És a dir, volent protegir teòricament una determinada biomassa ho acabem perdent tot.

La tercera consellera afectada és la d'Indústria. El conseller ha estat amonestat moltes vegades des

Principals comarques que han tingut incendis*

Nombre d'hectàrees	Comarca
12.000	Berguedà
7.400	Bages
7.500	La Selva
7.300	Baix Llobregat
4.500	Garraf
4.500	Vallès Oriental
4.000	Terra Alta
2.000	La Noguera (Llavoreria)
1.800	Alt Penedès
1.600	Vallès Occidental
1.200	Priorat
1.000	Baix Penedès
800	Conca de Barberà
600	Alt Camp
400	Barcelonès

* (Xifres estimades i arrodonides)

Tenim un govern que no governa, que no està preparat per afrontar situacions difícils

del grup socialista recordant-li que li calia inspeccionar les línies elèctriques. Després de la seva actitud passiva i de tot el que ha passat aquest estiu, ara calla i sembla desaparegut del mapa.

Finalment, el conseller de Medi Ambient hauria de dir alguna cosa davant la major catàstrofe ecològica que s'ha produït a Catalunya en els últims temps. Doncs, no, tampoc no obre la boca: segurament vol que passi el mal temps. Se li han cremat 6.252 hectàrees de parcs naturals. S'ha cremat la casa de molts animals i de moltes plantes.

Què ha passat?

Dit d'una manera breu:

1. Que els boscos han canviat d'utilitat, han deixat de ser productius i se n'ha abandonat la gestió. Molts han confós el paisatge verd que suposa una massa forestal

amb quelcom intocable i, al mateix temps, utilitzable per a tothom quan convingui als urbanistes.

2. Que el nombre d'incendis ha augmentat.

3. Que el govern no ha fet política de prevenció ni política forestal.

4. Que els bombers i els voluntaris s'han estavellat contra el mur de la manca de política forestal.

On ens porta aquesta anàlisi?

Ens porta a poder afirmar que a Catalunya hi ha un govern centralista sense cap estructura territorial i que es malfia de les administracions locals. Sobre el territori hi ha molts vectors, moltes forces, però estan desorientades. No s'ha sabut aprofitar el coneixement de les persones que viuen més a prop del territori ni tampoc el capital humà que suposa tot el voluntariat.

Tenim un govern que no governa, que no està preparat per afrontar situacions difícils. El govern de CiU ha abandonat el món rural, i els incendis d'aquest any en són la prova més evident. S'ha cremat el medi de vida de molta gent del camp i el patrimoni forestal de les futures generacions.

Què interessa més políticament, combatre els incendis puntualment o gestionar continuadament el bosc?

L'any 1986 ja es va dir que un dels eixos principals per evitar els incendis era la prevenció, però aquest encara avui és un problema pendent de solució. De ben segur interessa fer una gestió continuada del bosc, aprofitant la bona entesa que hi ha d'haver entre els propietaris i masovers dels camps amb una bona política forestal. S'ha de donar sortida a la fusta, biomassa o càrrega combustible que el bosc emmagatzema, perquè si no es va convertint en un perill latent, més gros cada vegada. S'ha de col·laborar amb les serradores o amb les indústries transformadores per tal de donar sortida del bosc a tot allò que abans consumien els carbonaires i els llenyataires. Cal planificar adequadament on destinarem els fons europeus destinats a eliminar camps de cultiu, perquè es fa necessari de conservar alguns camps per tal

que serveixin de tallafocs. S'ha de treballar en el sentit de poder fer determinades bosses de bosc que, en un moment donat de gran incendi, siguin acotables i se sàpiga de seguida quin és el màxim de superfície que pot cremar i en quin punt s'aconseguirà de parar el foc.

Alguns països amb molts espais a protegir estan en campanya permanent respecte al perill dels incendis i la cura que requereixen les masses forestals. Segurament fóra bo per a Catalunya pensar en aquesta possibilitat.

Allò que sobretot cal és planificació i dedicació de recursos econòmics al bosc, que s'ha d'equipar fonamentalment amb diner públic ja que la seva rendibilitat per hectàrea és molt baixa.

En definitiva, que hi ha molts interrogants i molts problemes que fins avui no han tingut solució. El futur dels boscos de Catalunya, tant els que queden com els que hem de recuperar, és encara —malauradament— una assignatura pendent...

ROSA MARTÍ I CONILL

Algunes preguntes

Heus aquí alguns interrogants que encara no tenen resposta.

- El govern anuncia que presentarà quatre lleis com una arrencada de cavall. I fins ara què ha fet?
- Perquè no s'aplica la Llei Forestal? Perquè sempre es vol fer veure que comencem de nou?
- Arranjaran les lleis aquest desastre?
- Més enllà d'oferir-los ajudes econòmiques després dels incendis, ¿s'ha adreçat el govern als qui viuen en una àrea cremada o en una àrea de bosc perquè puguin conèixer quines perspectives econòmiques i de política forestal tenen per continuar vivint en aquests indrets?
- Què farà el govern per evitar el despoblament de determinades àrees rurals?
- Com compatibilitzarà el govern l'interès de la nostra societat de gaudir del bosc amb les ajudes de diner públic als propietaris privats? Què els demanarà a canvi?

Noves línies de treball

Per una política social

La comissió de Serveis Socials del PSC es planteja un programa per mitjà del qual es pugui desenvolupar un model propi en aquesta matèria. Aquest model el desenvolupem a partir de dos eixos fonamentals:

—el primer és la convicció que les polítiques socials són avui la principal diferència entre els partits, i per tant una política social del PSC ha d'ésser d'un estil progressista enfront de les polítiques conservadores dels partits de dretes;

—l'altre eix és la necessitat que els ciutadans i ciutadanes percebin nítidament la defensa socialista dels serveis socials: és per això que cal potenciar la participació ciutadana com a element transformador de la nostra societat.

D'acord amb aquests criteris fonamentals, les actuacions que prioritzarà la comissió de Serveis Socials són, expressades d'una manera sintètica, les següents:

1.- *Avançar políticament en el desenvolupament del model socialista en el camp dels serveis socials.*

2.- *Potenciar el treball social comunitari a partir de tres elements bàsics que són els següents: l'anàlisi de les demandes i de les necessitats socials de Catalunya, les polítiques socials definides des del model socialista i els marcs legals existents.*

I és que partim de la convicció que els serveis socials són un element de transformació de la societat, i per aquesta raó entenem que el treball comunitari ha de contemplar-se en els diferents programes d'actuació. En aquest mateix sentit, i per tal de potenciar el desenvolupament de la participació ciutadana en relació amb les decisions que afecten els ciutadans i ciutadanes, cal generar plataformes on es consolidi la seva capacitat d'expressió i d'intervenció.

3.- *Preparar els programes electorals municipals.* Aquests programes s'han de fer en funció de dos elements indefugibles:

a) el model socialista de política de serveis socials. Ha de tenir en compte tant les grans línies comunes —per tal de potenciar que siguin homogènies— com les característiques específiques que cal conèixer i integrar segons la situació particular de cada municipi.

b) la realitat de les federacions del partit. Partim de la convicció que les federacions i agrupacions del partit han estat globalment mancades de criteris ben definits en política

social, i és per aquesta raó que, des de la Comissió, caldria impulsar un debat que tinguí dos objectius fonamentals: avançar en l'establiment i definició de criteris polítics en serveis socials i donar a conèixer a les federacions i agrupacions la política de serveis socials del partit.

4.- *Coordinar les polítiques socials amb altres comissions sectorials.* És a dir, elaborar programes entre els diversos àmbits, de manera que es contempli l'individu i la comunitat com a quelcom d'integrat i no parcel·lat.

5.- *Millorar el nostre discurs* sobre les polítiques redistributives i de discriminació positiva envers els sectors més desfavorits. En conseqüència, optimitzar i racionalitzar els recursos socials de què es disposa, fent una avaluació tant dels recursos existents en l'actualitat com dels recursos que caldria desenvolupar en el futur.

6.- *Assessorar*, a partir del model socialista en serveis socials, *els grups parlamentaris i els organismes de govern* de tipus municipal, comarcal i nacional.

7.- *Obrir la comissió* a les associacions i els professionals del sector que tinguin una ideolo-

gia progressista.

8.- *Establir el compromís de revisió i avaluació*, d'una forma permanent, de totes les actuacions que s'han descrit més amunt.

JUDITH IBÁÑEZ

Delegada general de Serveis Socials

En els darrers mesos, tres comissions sectorials del PSC (Serveis Socials, Salut i Esports) han celebrat les seves conferències i han elegit nous delegats generals. Així, doncs, és un bon moment per parlar de la feina que fan i dels nous objectius que s'han proposat. Aquest número de l'"ENDAVANT" recull un article de cadascun dels nous delegats i complementa el seu dossier central amb una entrevista amb l'Arseni Gibert, que també va ser elegit nou secretari d'Acció Sectorial en el congrés de Sitges.

Eixos d'una política

Esport i socialisme: amics per sempre

El propassat 7 de maig va tenir lloc a Barcelona la segona Conferència Nacional d'Esports del PSC, la qual va donar llum verda al document de treball que, al llarg del curs 1994-95, serà objecte de debat per part dels militants i simpatitzants vinculats al món de l'esport. El document conté una part analítica i una altra d'estratègica i marca els grans eixos del nostre programa alternatiu en el camp de l'esport.

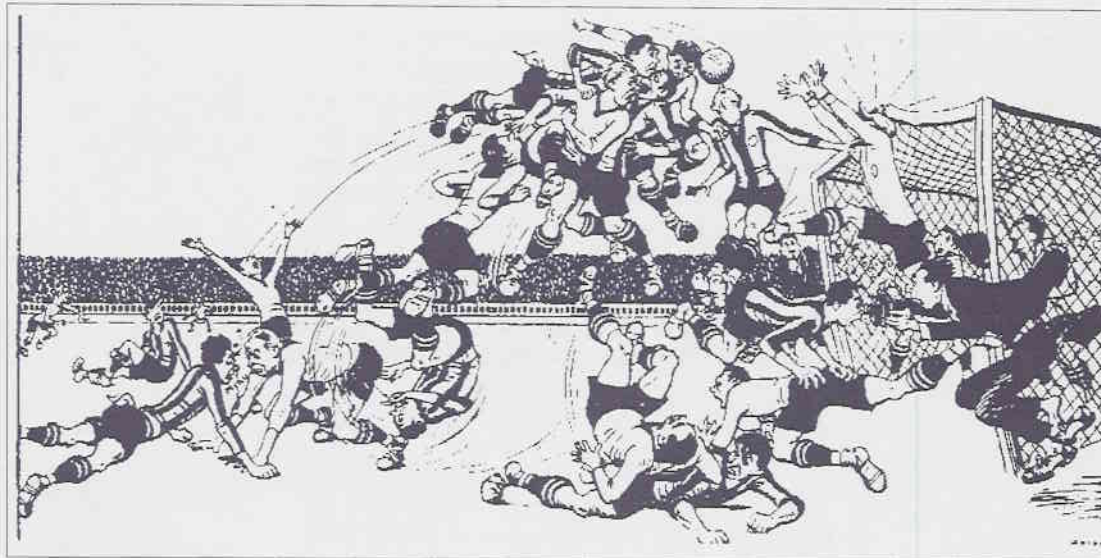
De quinze anys ençà, l'esport, tant el que es practica com el que es consumeix com a espectacle, ha esdevingut un fet que té en la societat catalana una valoració social òptima i un moviment de recursos humans i materials considerable. D'altra banda, ja està sortosament superada la manca de sintonia entre l'esquerra i l'esport que es va patir fins als anys setantes, fruit tant d'un doctrinarisme primari —que veia l'esport com a quelcom suspecte d'alienar els ciutadans—, com de la pèrdua de la memòria històrica de l'esport popular d'abans de la guerra civil.

També hem superat el reduccionisme de considerar el lema "*l'esport per a tothom*" com l'únic inequívocament socialista. La nostra dedicació primordial a la promoció de l'esport entre tots els ciutadans i ciutadanes es complementa amb la valoració positiva de les competicions organitzades per les federacions i que tenen com a objectiu excel·lir en cada modalitat esportiva.

És un fet també que, del 1979 ençà, i des dels governs de molts ajuntaments i d'alguna diputació, hem afavorit la cohesió de la nostra societat redistribuint recursos i superant dèficits crònics d'inversió pública esportiva. Aquesta actuació des de l'administració local s'ha sumat al treball de molts militants als clubs, a les associacions i federacions esportives durant anys, fomentant i democratitzant la pràctica d'activitats físiques i esportives.

El nucli del nostre projecte consisteix en el paper reequilibrador que atorguem als poders públics per aconseguir que tots els sectors de la societat —i especialment els que tenen poca "capacitat de compra" de serveis esportius— puguin exercir el dret constitucional a practicar l'esport.

Aquesta presència activa de les administracions en el món esportiu a Catalunya —prioritzada en les inversions en infraestructures públiques i en la promoció esportiva des de la infància— no ha de suposar ni la "vampirització" de les energies de la madura societat civil catalana —amb més de 10.000 entitats esportives— ni la creació d'una xarxa clientelar al servei d'interessos partidistes que derivés en un ús ineficient dels recursos públics i en una

discriminació afegida als sectors socials més desafavorits.

El nostre projecte aposta per la renovació de l'estat del benestar, potenciant la responsabilitat dels ciutadans, afavorint l'autonomia de les seves associacions, encoratjant el treball voluntari, animant a forjar entitats amb capacitat per gestionar, amb mentalitat de servei públic, les instal·lacions bastides per les administracions.

Els poders públics ens centrarem més a governar i ordenar que no pas a gestionar; aquesta tasca resulta generalment més eficient si es confia a les associacions d'usuaris. Alhora s'afavoreix la corresponsabilitat entre els ciutadans i l'administració, que és una de les metes clau de l'adequació de l'estat del benestar a la realitat d'avui. D'altra banda, tot això constitueix l'aplicació pràctica a l'àmbit esportiu d'un principi bàsic del federalisme com és el principi de subsidiarietat, que, per cert, seria també bo d'aplicar a les funcions dels diferents nivells de l'administració.

L'esport com a fenomen social de masses d'aquest final de segle sembla ser que encara no ha tocat sostre. Tot hi ajuda: el declivi de les ideologies globalitzadores, la revolució de la informació i les comunicacions, la reducció del temps de treball i l'augment de l'oci, la capacitat humana per viure a través de l'"atleta-esportista", del "seu" equip o de la "seva" selecció les expectatives d'èxit personal o nacional.

Els socialistes hem d'afavorir una vivència de la competició esportiva amb menys dosis d'histeria, visceralitat i xovinisme. Cal entendre l'esport com un joc: cal reformular, doncs,

els principis de l'ideal olímpic.

Hem de ser bel·ligerants contra la violència al l'esport i contra els tramposos que es droguen per ser els millors a qualsevol preu. No s'hi val tot al l'esport! El fi no justifica els mitjans. Si no volem induir els joves a la neurosi, no podem valorar només el millor. Cal valorar la progressió, la millora personal, l'esforç adequat a les pròpies possibilitats. Com a força de progrés hem de reivindicar els valors formatius de l'esport i fer que afavoreixi de debò la socialització de les persones, la superació personal, la cooperació del treball en equip, el joc net, la forja del caràcter de cada persona.

Tenim reptes importants a superar: l'encara insuficient participació femenina en la pràctica esportiva, la plena normalitat de l'esport practicat per les persones afectades per alguna disminució, la continuïtat obligatòria, l'assoliment d'una relació harmònica "home-natura" en els esports d'aventura...

En el debat encetat sobre la renovació del model socialdemòcrata, els integrants de la sectorial d'esports volem participar-hi amb la nostra problemàtica específica, analitzant amb lucidesa i sense prejudicis els canvis que viu la Catalunya dels noranta i amb una fita indefugible el maig de 1995: les eleccions municipals.

A aquest debat, obert en un moment fluid i apassionat de la política del país, convidem tots els militants —i els simpatitzants defensors del progrés i la solidaritat— que treballen per l'esport i que creuen en els seus valors positius per ajudar-nos a fer una Catalunya millor.

JOSEP CASAJUANA I PLADELLORENS
Delegat general d'Esports

Arseni Gibert, secre

L'Arseni Gibert és un home que no necessita gaires presentacions, perquè és prou conegut per la majoria de militants del nostre partit. Nascut a Girona fa cinquanta-dos anys, ara ja en fa més de trenta que viu a Lloret de Mar. A part la seva feina en les tasques internes de la nostra organització, la seva activitat política en càrrecs de representació popular s'ha repartit en àmbits ben diversos: onze anys de regidor del ajuntament de la seva vila —encara n'és avui—, cinc anys diputat provincial, cinc anys diputat del Parlament de Catalunya. Ara fa un any que va ser elegit senador i, com a membre de la cambra alta de les Corts espanyoles, continua ocupant-se dels temes en què és un autèntic especialista, principalment el turisme i el comerç.

Tanmateix, avui l'entrevistem per una raó diferent. El mes de febrer passat, l'Arseni Gibert es va incorporar a la comissió executiva del partit com a nou secretari d'Acció Sectorial. Així és que, després d'aquests primers mesos, comencem per demanar-li què ens pot dir de la teva tasca i d'aquesta incorporació.

Aquests mesos els he dedicat principalment a conèixer els diferents sectors, és a dir, a la gent que hi treballa. Es tracta de persones molt solvents en els seus respectius àmbits i molt predisposades a fer coses, i el sol fet de conèixer persones interessants ja és per a mi molt estimulant. Ara hem entrat en una nova etapa de desenvolupament de projectes i d'iniciatives.

Pel que fa a la incorporació a la comissió executiva, reconec que em van sorprendre algunes coses. Encara avui no tinc clar si el que he de fer és aprendre a interpretar la subtilesa o bé contribuir a introduir-hi més franquesa. Cal tenir en compte que sóc un xic lent.

D'això que en diem "la situació del partit" ja en parlarem més endavant. Ara reprenem el fil dels temes sectorials. Quins són els projectes i iniciatives que ens deies? Com van les sectorials

del partit?

Mantindrem el grau d'autonomia i heterogeneïtat amb què ja funcionaven les diferents comissions. Ni pretenc convertir-me en expert en cadascun dels temes ni seria bo d'homogeneïtzar el tractament de sectors tan diferents entre ells. D'altra banda, ja fan coses i les fan ben fetes. El que sí que intentarem és superar alguns "tics" endogàmics, gens exclusius, per cert, de l'àmbit sectorial del partit. Procurarem que en el conjunt d'activitats pesin menys els problemes dels professionals i gestors dels respectius sectors i pesin més les definicions polítiques sectorials,

Volem que aquest procés de sectorialització comporti un real eixamplament de fronteres

i procurarem sobretot ser més extrovertits, que aquestes definicions polítiques siguin eines pedagògiques cap a dins i cap a fora del partit.

Ja sé que això és fàcil de dir i més difícil de fer. Però així ho vam acordar abans de l'estiu amb els delegats generals i en aquesta direcció treballarem.

I les federacions orgàniques sectorials que preveuen els estatuts des del darrer congrés de Sitges, com estan?

Verdes encara, llevat de la Verda que està un xic més madura perquè el seu procés constituent ja s'havia iniciat mesos abans. Aquest setembre hem endegat el procés per constituir la d'Educació i la de Pau, Solidaritat, Voluntariat i Co-

operació. Per cert, aquesta darrera caldrà batejar-la d'una altra forma perquè, si li posem definitivament aquest nom, quan sigui gran ens ho retraurà.

Potser podríem haver optat per avançar més de pressa propiciant un simple traspàs de fitxes de militants d'un arxiu a un altre arxiu. Hauria estat una opció burocràtica, que potser hauria millorat el meu primer informe de gestió, però la meva prioritat no és el calendari ni tampoc els informes de gestió. Volem fer les coses el més ben fetes de què siguem capaços, que aquest procés de sectorialització

tari d'acció sectorial

comporti un real eixamplament de fronteres, obrir finestres, incorporar gent nova i consolidar relacions estables amb col·lectius motivats per centres d'interès específics.

És complicat, però com que comptem amb gent molt trempada estic convençut que ens en sortirem.

Parlaves de projectes. Hi ha més coses previstes?

Amb els mateixos delegats sectorials i amb un grupet de persones a les quals he demanat ajut, volem encetar un procediment de debat sectorial simultàniament a dins i a fora del partit, amb una metodologia que potser serà capaç d'estimular força la participació. El projecte és, però, encara massa embrióari i trobo preferible explicar-lo quan estigui més definit.

Si no ho tenim mal entès, el PSOE també ha endegat, d'acord amb les resolucions del seu darrer congrés, un procés d'organització sectorial.

Sí. He tingut diverses converses i reunions amb Alejandro Cercas, responsable d'aquesta àrea en la comissió executiva federal i el resultat és que treballarem molt coordinadament, tant globalment com sector per sector. He de dir que les nostres aportacions són molt ben rebudes i apreciades. Per posar un exemple, la nostra reflexió sobre com harmonitzar les dimensions territorial i sectorial de l'acció del partit dins d'una única estructura orgànica crec que els ha estat realment útil a l'inici d'aquest procés.

Parlem ara del partit. Com el veus? Hi ha problemes? Es podran resoldre?

Naturalment que hi ha proble-

mes, com en tot organisme viu. Jo confio que es resoldran perquè hi ha un capital humà de gran qualitat, tant en el nucli dirigent com en els quadres i bases del partit. Ara bé, cal que tots plegats deixem de llegir-ho tot en clau interna i que ens dediquem seriosament a assumir i interpretar la complexitat.

Vivim temps d'una espectacular acceleració històrica, que coneixem cada dia nous escenaris i introdueix infinitat de noves variables en una equació global que, fins fa pocs anys, la socialdemocràcia europea tenia bastant ben resolta, en coherència amb els seus valors. Els extraordinaris canvis, alguns del 1989 ençà però d'altres que tenen el seu inici fa molts més anys, han complicat molt aquesta equació, i el fet és que la nostra capacitat d'adaptació, preservant els mateixos valors, no és, ara com ara, satisfactòria del tot.

Si la societat en general s'adaptés més de pressa que nosaltres, i no podem descartar pas que sigui així, no sobreviuríem. Aquesta és, em sembla, la qüestió.

El sentit en què fas servir el mot adaptació, podria ser sinònim de renovació?

Pregunta difícil. Depèn, el nom no fa la cosa. Si per renovació entenem un esforç permanent per estar al dia, perdre la por a reconèixer incerteses i fer aportacions a la reflexió de l'esquerra europea i planetària per tal d'anar sedimentant respostes parcials -i probablement efímeres- a les noves situacions, sí.

Si, contràriament, confongués sim la renovació amb una bandera per fer moviments tàctics interns i per organitzar batalles de romans i cartaginesos, llavors no. Passa sovint amb moltes paraules, que tenen diversos significats i, si no

Cal que ens
sapiguem moure
millor en un context
de diàleg i de
participació
ciutadana

se'n fa un bon ús, acaben per no tenir-ne cap. Hem de procurar que això no passi.

Per acabar, creus que els altres partits s'adaptin millor que nosaltres?

No, i ara! El que passa és que alguns no en senten tant la necessitat, perquè els seus valors són menys exigents. Al capdavall, la dreta proposa sense dir-ho, com sempre, la llei de la selva, el darwinisme social. Amb matisos i diferències, és clar. Com a resposta als nous paràmetres geo-econòmics, introdueix sense manies falques autàrquiques i proteccionistes, que és la més insolidària de les actituds. D'aquesta manera, i sense cap preocupació pel que això té de contradicció amb el seu liberalisme de "boquilla", ja té resolt el problema.

Les polítiques que ens proposen aquests que diuen estar a la nostra esquerra i no tenen mai dubtes ni incerteses, són les mateixes receptes de sempre, aquelles que no funcionaven ni tan sols abans d'aquesta acceleració històrica. Els hi haurem de començar a dir amb contundència que, com que ens portarien a la ruïna, no

són, òbviament, polítiques d'esquerra.

Una cosa ha de quedar clara: les respostes, o les anem trobant nosaltres, la gent de progrés, la gent d'esquerra, els socialistes, o no les trobarà ningú. Però tan clar com això ho és que, per avançar-hi, cal que ens sapiguem moure millor en un context de diàleg i de participació ciutadana, calen uns poders públics potser menys tutelars i organitzadors socials del que ens pensàvem, però tanmateix forts per tal que puguin ser garants de les llibertats. I és que la llibertat, si és realment per a tots, és l'essència de la igualtat. Sense excloure una punteta d'utopia, naturalment, però ben dosificada en un recipient ple de realisme i racionalitat.

Si ho voleu dir així, ens hem de renovar. Sabent que no és fàcil, ans el contrari, que tot plegat és molt difícil. Segurament encara un xic més difícil del que ja ho ha estat sempre...

XAVIER SABATÉ

Nous reptes, noves respostes

La política de sanitat

La salut és, juntament amb l'educació i les pensions, un dels elements bàsics de l'anomenat Estat de benestar. No ens ha de sobtar, doncs, que amb l'accés del PSOE al govern d'Espanya l'any 1982, i en desenvolupar-se decididament l'Estat de Benestar malgrat les fortes dificultats financeres, també es modifiqués la sanitat i, amb l'aprovació de la llei general de Sanitat l'any 1986, es consolidés un model diferent, el del Sistema Nacional de Salut, més pròxim al de la resta de l'Europa occidental.

La dècada dels anys setanta va ser una època d'un fort creixement de la despesa sanitària que no va anar acompanyat de millores substancials de caire general. Després, a la dècada dels vuitanta, i mentre la major part dels països europeus encetaven processos de reforma sanitària orientats fonamentalment a controlar la despesa, a Espanya, al igual que en d'altres països de recent incorporació a la democràcia (Portugal i Grècia), es consolidava com a objectiu polític preferent la construcció d'un Servei Nacional de Salut.

Aquest objectiu era el resultat d'una forta aposta ideològica que havia assolit importants quotes de consens. De fet, la superació del "Seguro Obligatorio de Enfermedad" va requerir un procés col·lectiu de reflexió, reivindicació i compromís, en el qual va prendre participació molt activa el sector més dinàmic dels professionals de la sanitat. Fou així que es va generar aquest ampli consens entorn a la necessitat de la reforma sanitària i a la creació d'un Servei Nacional de Salut (SNS) públic, integrat, universal i descentralitzat, fet que finalment va ser formalment recollit per la major part de les organitzacions socials i polítiques.

Bona part d'aquestes reivindicacions han estat recollides i consolidades amb la reforma socialista: la salut s'ha configurat com un dret emparat constitucionalment; el model de SNS s'ha incorporat en la Llei General de Sanitat; Catalunya ha rebut la quasi totalitat de les competències sanitàries, ha endegat la reforma de l'atenció primària i finalment ha creat el Servei Català de la Salut.

Un cert desencís

Hi havia la creença que la totalitat dels problemes quotidians que vivia el sector sanitari serien resolts en el nou sistema. No obstant això, les reformes estructurals del sistema sanitari no han evidenciat, fins ara, les millores que tots esperàvem en el funcionament diari i en l'exercici professional, la qual cosa ha portat com a conseqüència un cert desencís que també s'ha transmès a la nostra organització.

Mentrestant, noves i velles qüestions han incidit amb força en la societat i, de retruc, en el col·lectiu sanitari: la reformulació de l'Estat de Benestar, la integració a la Comunitat Europea, les exigències d'una atenció més personalitzada, els nous canvis en la concepció organitzativa dels sistemes sanitaris, el paper dels professionals en el sistema sanitari i en la societat, l'adequació de la formació i de les titulacions, la bioètica, la responsabilitat i l'autoritat tècnica, la judicialització de les reclamacions...

Tots aquests temes requereixen d'un nivell de reflexió de caire general, polític, i al mateix temps d'una lectura específica des del camp sanitari. Heus ací el nucli central en el qual desenvolupar el treball de la sectorial del PSC:

analitzar obertament els problemes, reflexionar sobre les diverses alternatives, elaborar propostes d'actuació i difondre les nostres idees i projectes.

Línies d'actuació

Amb aquesta finalitat, la sectorial del partit impulsarà les següents grans línies d'actuació:

—Rellançar el debat obert polític i tècnic sobre els problemes de la sanitat i de l'exercici professional, amb una clara voluntat d'incidir-hi socialment i políticament.

—Fomentar la participació activa en els col·legis professionals tot cercant el desenvolupament del seu paper d'intermediari entre els col·lectius professionals i la societat.

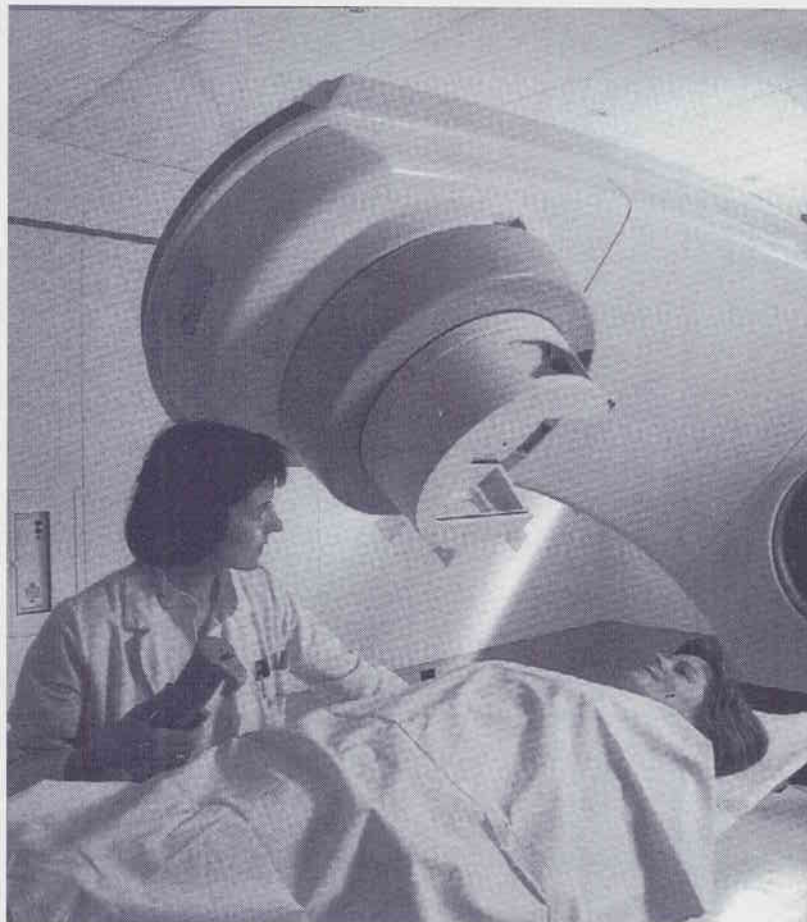
—Fer un seguiment actiu de la política i de la gestió dels responsables sanitaris, formant opinió i elaborant propostes alternatives quan es consideri oportú, així com garantir que seran presentades davant les institucions més adients mitjançant els nostres representants (Parlament, consells de direcció del Servei Català de la Salut...).

—Recollir l'opinió i les iniciatives davant de problemes en àrees d'actuació específica.

—Garantir, mitjançant la permanent, el màxim nivell possible de participació.

Convido, doncs, tots els socialistes i simpatitzants a treballar conjuntament en el disseny de noves propostes i alternatives, així com en la seva difusió i contrastació, amb el convenciment que des de les professions sanitàries podem aportar moltíssim a la millora de la sanitat del nostre país i de la salut dels nostres conciutadans.

EDUARD SPAGNOLO
Delegat general de Salut

Europa a l'abast de la mà

Parlament europeu

Va ser justament el 18 de juliol (ves per on!). A la Sala Willy Brandt del Parlament europeu a Estrasburg. Els 198 parlamentaris socialistes m'acollien com a nou secretari general. Un acte emotiu en el qual un ram de roses de part de la presidenta Pauline Green va ser el pòrtic d'uns breus discursos. En certa manera em vaig sentir com quan vaig fer la promesa als escoltes o bé quan vaig ser escollit alcalde.

Al dia següent ja començava la meva feina. De cop em vaig tirar o em van tirar a la piscina. El meu predecessor, Julien Priestley, era nomenat director de gabinet del president del Parlament europeu, de forma que no va haver-hi interregne. Cent seixanta funcionaris provinents dels països de la Unió m'esperaven amb la cara habitual de quan s'espera un desconegut.

Feina ben feta, molt entusiasme i un gran repte: contribuir de valent a la construcció europea des de les files socialistes. Què més pot proposar un secretari general que ve des de la Catalunya profunda? De la capital del Bages, on Sant Ignasi va deixar la seva marca, fins a Estrasburg-Brussel·les, on es cou aquesta Europa que es mou a cops de realisme i de somnis.

A poc a poc he anat descobrint quina és la meva feina. D'una banda, garantir que el procés administratiu al si del grup socialista sigui ben eficaç. De l'altra, donar consell i participar en el debat polític al si del grup. En especial a la presidenta i al *bureau*.

Al si del secretariat hi ha també el del Partit dels Socialistes Europeus. Un partit poc conegut del qual tots els socialistes són membres i que, ben segur, té una tasca immensa a fer. Per començar tenim un congrés l'any vinent. Una bona notícia és que es farà a Barcelona i en concret el mes de març. Un bon repte per al PSC i per al PSOE.

Encara no m'ho acabo de creure. He hagut de deixar la meva feina al si de la Comissió europea i amb ella un treball fet, la creació d'una xarxa europea d'ocupació. EURES ha estat una tasca engrescadora. D'ací a ben poc es posarà en marxa a setze països. Més de quatre-cents euroconsellers hi treballen de valent. Me'n vaig trist però amb l'alegria de la feina ben feta. Amb la satisfacció de pensar que nosaltres passem i la tasca, tanmateix, queda.

Ara tinc un nou repte, que em torna a reunir amb tots aquells que, dia a dia, ens esmercem per millorar la nostra societat, és a dir, fer socialisme.

JOAN CORNET I PRAT

Veo, veo

Vergonya (Lajja)

Aquest és el títol del llibre de l'escriptora de Bangla Desh Taslima Nasrin, del qual ja ha sortit l'edició francesa i sembla propera l'edició espanyola. Podrem saber, doncs, directament, si Taslima Nasrin té cap talent literari. Del que no tenim cap dubte és que, per haver-lo escrit, l'autora ha estat condemnada a mort pels elements integristes del seu país, i que ha tingut problemes amb les autoritats judicials acusada de blasfèmia i altres delictes similars. Gràcies a l'actuació ràpida d'Antoinette Fouque, eurodiputada francesa, i gràcies a la rapidesa de les gestions realitzades per Suècia, Taslima Nasrin ha estat alliberada i s'ha exiliat en aquell país, on continua escrivint amb l'import del premi que li han concedit.

Ens trobem davant una nova manifestació d'intolerància i fanatisme com la que ha portat Salman Rushdie a viure amagat i custodiat dia i nit per evitar que es compleixi la *fatwa* dictada per l'aiatol·là Jomeini. Taslima Nasrin i Salman Rushdie representen només la punta de l'iceberg d'una situació en la qual es vulneren brutalment els drets de lliure expressió, i el dels pobles a proposar des d'ells mateixos les reformes que són necessàries per al progrés de la societat.

Vergonya també és el que moltes —i molts— sentim davant la manca de resposta a la crida feta per un gran diari per tal que escriptors i escriptores de tot el món expressessin la seva solidaritat amb Taslima Nasrin i la seva repulsa per la irracionalitat, la crueltat i el despotisme amb què són tractades les persones en aquells països on encara no s'ha completat la secularització de la vida social i política.

A casa nostra, cap reacció. Cap escriptor o escriptora no s'ha manifestat a favor del dret de Nasrin a parlar, a escriure, a descriure la vida al seu país segons la seva personal visió, a viure la seva pròpia vida segons els seu personal cànon moral. Khalida Toumi, líder de l'associació Triomf del Dret de les Dones d'Algèria, deia aquest estiu a Tenerife: "*Cada cop que assassinen un escriptor o qualsevol ciutadà al Algèria també estan assassinant la llibertat a Espanya*". Les calors d'un estiu certament molt rigorós no són explicació suficient del nostre silenci. Algun dia haurem de reflexionar en veu alta sobre les causes de la planor del registre encefalogràfic de la nostra societat. Molt em temo que els partits d'esquerra hi tenim alguna part de responsabilitat. En qualsevol cas, Maria Aurèlia, com et trobem a faltar!...

M. LLUÏSA PENELAS

Una tasca ineludible del socialisme

La igualtat entre homes i dones

Compartint la tesi d'Agnès Heller, avui podem afirmar que la lluita per la igualtat d'oportunitats de les dones ha estat la revolució social més important d'aquest segle. Amb la mateixa convicció podem dir que, ara, la tasca prioritària és la de consolidar la democràcia participativa.

El món ha canviat, les societats han canviat: les conquestes són certament importants, fonamentalment en els reconeixements i les modificacions de les pautes legals (des de la nostra Constitució, l'any 1978, passant per la reforma del dret de família l'any 1981 i fins i tot les diferents transformacions que ha anat tenint el Codi Penal). És tracta, efectivament, de reconeixements i d'avenços importants cap a la igualtat de les persones. Però han canviat molt les lleis sense que hagin canviat gaire els costums i les mentalitats —la cultura— i, en conseqüència, podem afirmar que estem encara lluny d'arribar a la igualtat pròpia d'un sistema democràtic:

1. Les dones "alliberades" continuen enfrontant-se a l'anomenada doble jornada i, de vegades, opten per imitar les formes dels homes. Són una minoria, però.

2. Formalment la igualtat d'oportunitats és una realitat, però la realitat pràctica és discriminatòria. Per això hi ha moltes dones que no volen renunciar al que és la seva història i la cultura femenines, i no estan disposades a pagar el preu de la seva emancipació. Això, unit al "càstig" especial que sofreixen les dones quan hi ha recessió econòmica, fa que la realitat presenti una escassa participació femenina en els òrgans de presa de decisió (declaració d'Atenes del 3 de novembre de 1992).

3. La violència sexual és encara una constant que reafirma que la dona continua sent considerada un ésser inferior.

En conseqüència, i com que moltes dones no han volgut renunciar a la seva identitat, com que la seva feina —pública o privada— suposa una doble o triple dedicació i un sacrifici, a la pràctica

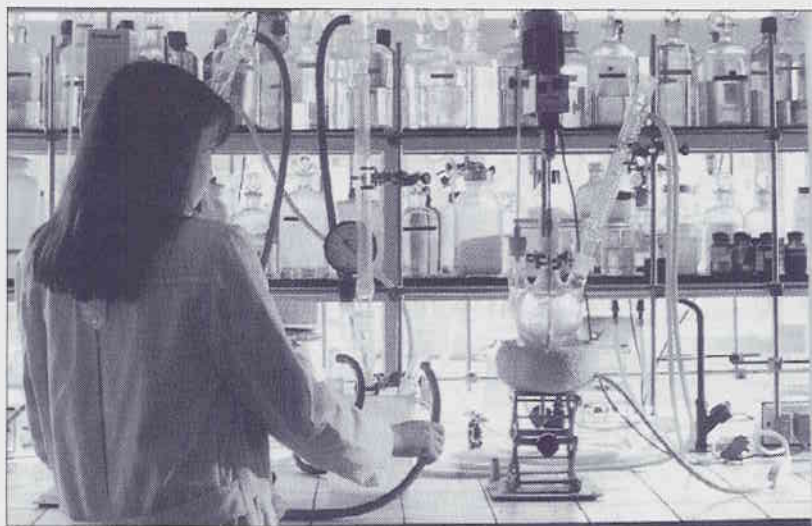
s'han donat diverses actituds: unes —com la de Simone de Beauvoir i les seves seguidores— varen adoptar la postura de dirigir tots els seus esforços a la lluita feminista; d'altres han optat per compaginar-ho tot, amb el desgast i les renúncies que això suposa.

Cal feminitzar la societat. És la solució correcta que, no sols afavorirà el col·lectiu femení i el seu camí cap a l'emancipació, sinó que afavorirà una convivència equilibrada i una societat més humanitzada. La filòsofa Carol Gilligan ja presenta aquesta teoria anomenant "ètica de la justícia" la desenvolupada pels homes i "ètica de la cura de la sensibilitat" la de les dones (no vol dir que una sigui superior ni més necessària que l'altra, sinó que cal cohesionar-les i fer-ne una síntesi).

Per feminitzar la societat hi ha diferents visions i diferents teories. Des de les que pensen que primer cal tenir poder majoritàriament i després ja veurem com ho farem, fins a les que donen suport a l'elaboració d'una noció diferent de la política per tal de fer-la més compatible amb altres tasques que són també de l'interès general.

El nostre plantejament és fer compatibles la vida privada i la vida pública. Per fer-ho possible, hi ha d'haver polítiques concretes que ho afavoreixin, i cal també que totes les dones exerceixin com a veritables i primeres protagonistes de la seva emancipació.

Així mateix, cal reflexionar sobre els nous problemes (l'atur, les drogodependències, etc.) i sobre la necessitat de pensar en professions noves que ens duguin a parlar de treball social: l'ajut a les persones grans, als drogodepen-

dents, la instrucció a determinats sectors, la cura i l'educació dels infants més petits, el suport als discapacitats i tot allò que Michel Rocard anomena "els treballs interpersonals", avui d'utilitat col·lectiva. Caldrà, doncs, diversificar el màxim de professions atípiques i renovar-les, reconèixer les activitats al marge del mercat de treball —com ho és el treball domèstic— i les tasques voluntàries obertes a tothom i no solament a les dones.

Per restaurar el teixit social a les ciutats, són precisament les dones, amb la seva experiència quotidiana, les que poden oferir un nou enfocament. L'enfortiment a tot allò que avui són els sistemes de suport social, el foment dels programes d'autoajuda i la participació en les xarxes d'assistència són aspectes en què les dones tenen una llarga experiència, un important sentit de la responsabilitat i també un nivell de preparació i competència que la societat actual necessita.

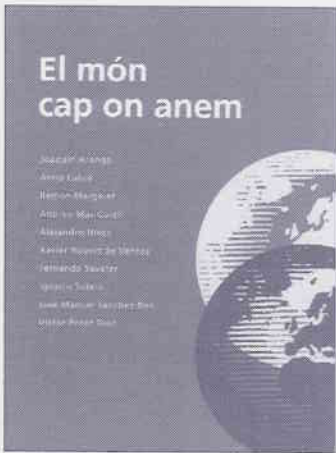
Tot això significa trencar amb l'actual situació, que consisteix a valorar més la cura i la resolució de les qüestions materials que no pas els treballs d'atenció i suport a les persones que ho necessiten.

En definitiva, donem per assolida la igualtat legal i procurem d'avançar ara cap a la igualtat real i, en conseqüència, amb solucions polítiques globals. Perquè, malgrat els avenços aconseguits, existeix encara en els partits polítics progressistes una forta tendència a contemplar el tema de la dona sota consideracions errònies: com un tema sectorial, com una qüestió de la qual s'han d'ocupar "elles" (excepte quan adquireix força...). Ben al contrari, cal tenir present la seva importància i el seu gran potencial renovador.

Les solucions polítiques que trencaran aquests esquemes són les de l'impuls a l'organització social de les dones, la seva pressió social, la conversió del feminisme difús de moltes dones en feminisme conscient i el trencament de determinats vicis que el feminisme, per la seva pròpia història minoritària, ha anat acumulant.

El pensament socialista està encara immers en una realitat "misògina". Ha de començar a escoltar, a obrir-se, a interrogar-se: és una tasca ineludible del socialisme actual. El feminisme socialista ha de tenir un missatge de millora per a totes les dones.

FRANCESCA MARTINI VIGIL

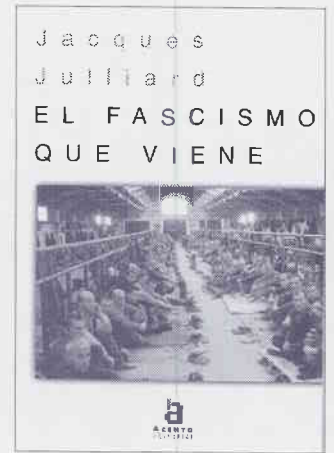
EL MÓN CAP ON ANEM
Diversos autors
261 pàgines
Eumo Editorial
Vic, 1994

UN NOU FEMINISME PEL SEGLE XXI
Diverses autores
95 pàgines
Col·lecció Debat
Fundació Rafael Campalans
Barcelona, 1994

LA SITUACIÓN DE LOS REFUGIADOS EN EL MUNDO. EL DESAFÍO DE LA PROTECCIÓN.
ACNUR (Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados)
191 pàgines
Alianza Editorial
Madrid, 1994

EL FASCISMO QUE VIENE
Jacques Julliard
174 pàgines
Acento Editorial
Madrid, 1994

A la primavera de l'any passat, va tenir lloc a Barcelona un cicle de conferències amb el mateix títol que aquest llibre, organitzat pel Programa d'Estudis Catalans "Joan Maragall" (que compta amb el patrocini de la Fundación José Ortega y Gasset, de Madrid, i la Fundació "la Caixa", de Barcelona). L'edició, coordinada pel professor Jordi Nadal, catedràtic d'Història Econòmica de la Universitat de Barcelona, recull les aportacions a aquell cicle realitzades per Joaquín Arango, Anna Cabré, Ramon Margalef, Andreu Mas-Colell, Alejandro Nieto, Víctor Pérez Díaz, Xavier Rubert de Ventós, José Manuel Sánchez Ron, Fernando Savater i Ignacio Sotelo.

Coneixent els autors de les conferències, ja es veu que es tracta de persones de solvència acreditada en determinades matèries que, totes juntes, configuren una visió general d'allò que més pot preocupar-nos als homes i dones d'aquest final de segle. La panoràmica és ben àmplia i comprèn temes com el nacionalisme, les tensions demogràfiques i migratòries, els canvis en l'organització social, el debat sobre el creixement econòmic, la construcció europea, la dimensió ètica i social dels avenços científics i, fins i tot, les mateixes possibilitats de predicció i d'anticipació.

La coberta del llibre ho explica prou bé: "Aquest és un moment en què el crepuscle de les ideologies troba un complement inesperat en el declivi de les idees. I és que, lliure d'ideologia, l'ésser humà recupera la facultat de pensar per compte propi, però, orfe d'idees, l'home queda a mercè d'uns fets que és incapaç de comprendre". Aquest llibre, doncs, és una contribució molt qualificada a la necessitat urgent de reflexionar sobre el nostre present i el nostre futur.

El llibre que comentem recull els textos d'un seminari organitzat per la Fundació Rafael Campalans. Sense pretensions d'exhaustivitat però alhora amb la voluntat de fer contribucions positives al debat feminista, les autores aborden el tema des de diversos vessants i des de la perspectiva genèrica —que no significa forçosament militància política— del socialisme.

Així, Maria Dolors Renau, que va ser la coordinadora del seminari, hi parla de "Nous temps, noves opcions"; Victòria Camps de "Dues propostes al feminisme del segle XXI"; Milagros Pérez Oliva de "Medios de comunicació: ¿De qué manera actúan para reformar estereotipos? Posibilidades de modificación"; Fanny Elman Schutt, que és una metgessa psicoanalista, escriu sobre "Estereotipos e inconsciente. ¿Hasta dónde obstaculizan la plena realización de la mujer"; Judith Astelarra sobre "Recuperar la voz: el silencio de la ciudadanía"; Ana María Ruiz Tagle sobre "Renovación democrática: partidos y feminismo"; i, finalment, la ministra Cristina Alberdi escriu sobre "El nuevo discurso feminista: democracia paritaria".

Més enllà de la diversitat de temes i continguts —inevitable en un llibre plural com aquest—, per tots els textos planeja sempre una voluntat clara de renovació i actualització del missatge feminista, que necessita fugir d'una visió simplista dels problemes i que ha d'atendre amb urgència els nous reptes que es presenten a mesura que la dona guanya protagonisme en la societat. A remarcar finalment que els responsables del seminari i del llibre van tenir l'encert de fugir dels temes tòpics que tradicionalment s'associen al rol de la dona —família, educació, sanitat, etc.— i obrir-ne d'altres que han merescut fins ara una atenció molt menor.

No sembla gens difícil de justificar l'interès extraordinari d'aquest informe de l'ACNUR, un organisme prou conegut de les Nacions Unides. Només amb unes poques dades ja és suficient: l'any passat, més de divuit milions d'homes, dones i infants de tot el món van haver de marxar de casa seva per fugir de la persecució i de la violència. L'any anterior, 1992, prop de deu mil persones van adquirir diàriament la condició de refugiat. Finalment, cal dir que almenys vint-i-quatre milions de persones es troben actualment desplaçades dins les fronteres dels seus països.

Aquest llibre, doncs, molt ben documentat i editat, tracta a fons el problema dels refugiats i ho fa des d'una perspectiva moderadament optimista, amb el convenciment que, malgrat la gravetat del problema i la magnitud de les xifres que hem resumit, hi ha una solució viable per a aquesta autèntica crisi internacional. Hi figuren quadres, mapes i gràfics, s'hi analitzen diverses alternatives polítiques per resoldre el problema i, entre d'altres informacions útils, es transcriu el text de les principals disposicions legals de tot el món en matèria d'asil i de refugi.

No cal dir que el conjunt del llibre constitueix una crida clamorosa en favor d'una intervenció més enèrgica i més decidida de la comunitat internacional: si els esforços de pau fossin més efectius, es podrien prevenir les crisis ulteriors abans no comencessin i es possibilitaria també que milions de refugiats poguessin tornar altre cop a casa seva.

Jacques Julliard és un historiador francès, director d'estudis de l'Escola d'Alts Estudis en Ciències Socials de París i editorialista de Le Nouvel Observateur. Nascut el 1933, s'ha especialitzat sobretot en el sindicalisme revolucionari francès anterior a 1914 i en les cultures polítiques de la França contemporània. Aquest llibre de títol alarmista neix directament de la indignació de l'autor per la tolerància internacional davant el feixisme que Sèrbia ha aplicat de fet damunt de Bòsnia. I aquesta reaparició del feixisme ha servit per posar de manifest la incapacitat d'Europa per erigir-se com a un autèntic actor polític, subjecte de ple dret de la història del segle XXI.

L'autor observa que es poden establir alguns paral·lelismes entre l'Alemanya de la República de Weimar (1919-1933), la que va portar Hitler al poder, i la situació que es viu en bona part de l'est d'Europa després de la caiguda del mur de Berlín ara fa cinc anys: hi ha una greu crisi econòmica, s'ha enfonsat amb el comunisme una antiga granresa i, finalment, la manca de tradició democràtica fa que es produeixin tot un seguit de reaccions inquietants.

Segons l'autor, si no fem res per evitar-ho, "la guerra obrirà altres fronts, triomfarà l'odi, renaixerà el feixisme i sols ens quedarà contemplar, amb el cor encès de ràbia, la ruïna d'una Europa que havíem merescut d'estimar". La resposta, doncs, sembla òbvia: cal que Europa reforci els seus lligams, i no sols els econòmics, per tal de conjurar l'amenaça del feixisme, una amenaça que ja cavalca pels Balcans i que corre el perill que s'escampi pel món.

En definitiva, un llibre apassionat, un assaig breu i brillant que és tota una advertència i una font de reflexió.

El Grup Parlamentari de CiU acorda valorar positivament la labor realitzada, un cop analitzada a fons la tasca portada a terme pel Govern en la campanya de prevenció i extinció d'incendis d'aquest estiu."

Director: Antoni Dalmau
Consell de Redacció: Jordi Font, Arseni Gibert, Miquel Iceta, Rosa Martí, Jaume Sobrequés, Xavier Soto

Endavant

Producció: Jordi Serra
Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya
Nicaragua, 75-77. 08029 Barcelona
Dipòsit Legal: B-37.364-1987